

University of Barcelona, LOGOS workshop

University of Istanbul, UNILOG 2015

Istanbul, čtvrtek, 25.6.2015

Dnes začíná kongres „Universal Logic“ *UNILOG 2015*, který organizuje náš starý známý Jean-Yves Beziau. Přiletěla jsem z Barcelony, kde jsem pobývala od 19.6., neboť tam na universitě kamarád Bjorn pořádal workshop v rámci projektu *LOGOS* a já jsem měla zvanou přednášku. Čili tentokrát už jsem ten cestovní kolotoč dovedla k dokonalosti, Praha – Barcelona – Istanbul. Po návratu z Brazílie v březnu jsem měla před odletem do Egypta alespoň dva dny na přebalení kufříku a vzpamatování se, kdežto teď to беру rovnou vodou vše najednou. No, možná je to tak i lepší, i když dnes ráno jsem cítila, že už začínám být unavená, když jsem ve tři hodiny ráno vstávala a vyrážela zase na letiště. Navíc v Barceloně byl ten workshop tak intenzivní, že jsem se vůbec nedostala k psaní deníku. Proto se na chvíli vrátím ještě k pobytu v Barceloně a alespoň stručně sepišu, co si pamatuji, protože Barcelona je tak nádherné město, že by byl hřích ji opomenout.

Barcelona, 19.6. – 20.6. 2015

Přiletěli jsme s hodinovým zpožděním, tj. v 1 hod. ráno, místo o půlnoci. No nic, vzala jsem si taxi a jela k Bjornovi, protože jsme byli domluveni, že víkend strávím u nich doma a až v pondělí se přestěhuji do hotelu, který mi platí organizátoři, tj. *LOGOS*. Chtěla jsem konečně vidět malého Ikeru, který už má dva roky a dva a půl měsíce, což si pamatuji dobře, když jsem tenkrát v Brazílii tak přesně předpověděla jeho narození. Navíc, Sabina je moc milá a mám ji velice ráda. Nabízeli mi, abych zůstala přes celý pobyt, ale podotkla jsem, že u nás doma se říká „host a ryba třetí den smrdí“, a že tedy v pondělí raději půjdu do hotelu.

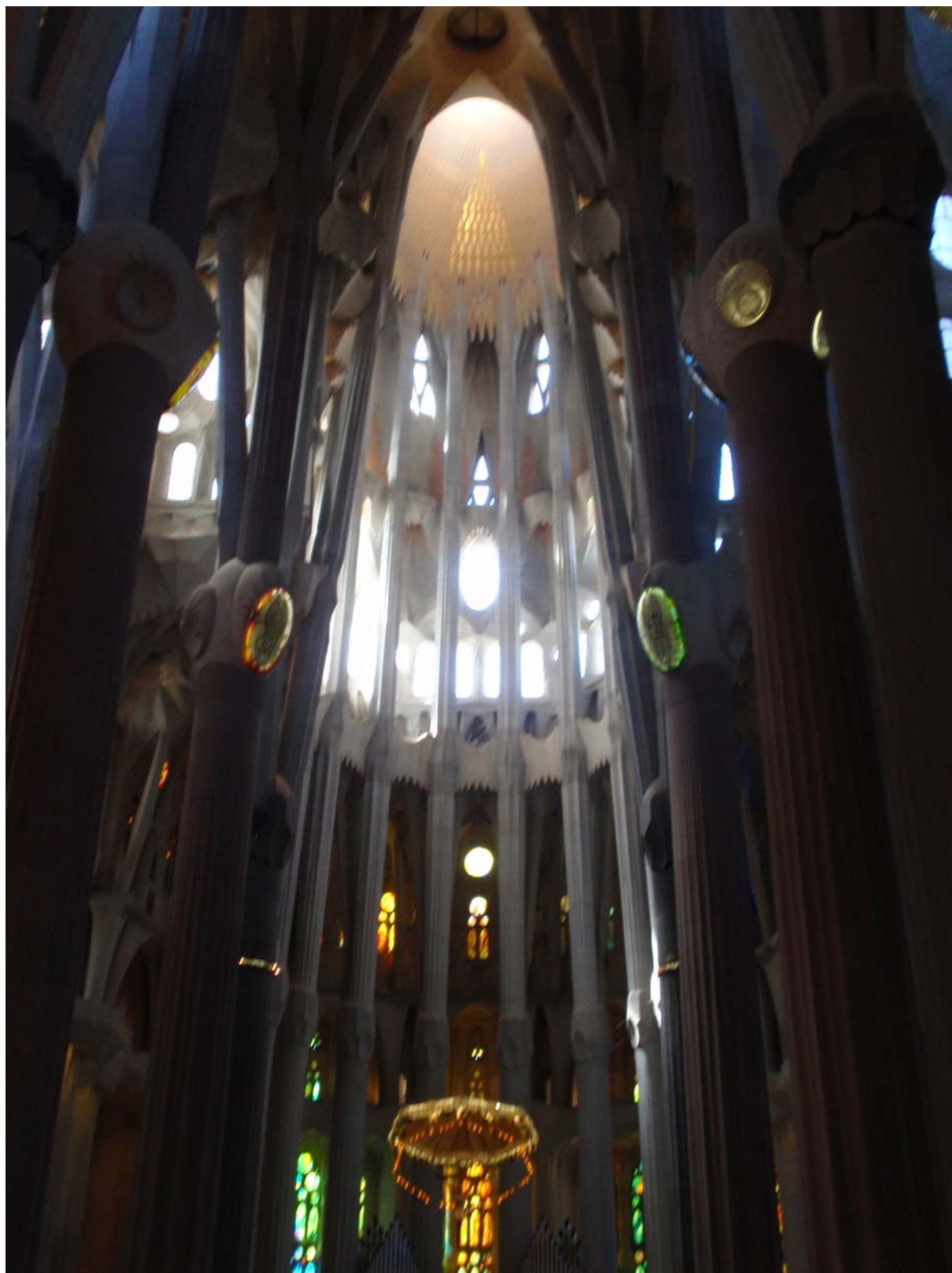
V sobotu ráno jsem nejdříve předala dárky, malý Iker se rozzářil a zapomněl na to, že by se měl stydět, protože české dřevěné hračky jsou opravdu hezké. Hráli jsme si s Ikerem a jsem ráda, že jeho zrak je evidentně téměř normální, ovšem za pomoci velice silných brýlí. Pak jsme se Sabinou udělaly plán, kam bych mohla vyrazit, protože mi bylo jasné, že město musím vidět, ale od pondělka už čas nebude. Takže vzhůru do města, cílem je především La Sagrada Familia, čili chrám Svaté rodiny. Chci vidět především práce Gaudího, kterými je Barcelona pověstná. Naproti bytu Bjorna a Sabiny je sice park, kde je také Gaudí, ale myslím, že nejdůležitější je opravdu ta Sagrada Familia. Jinak Barcelona je s téměř dvěma miliony obyvatel druhým největším městem ve Španělsku a hlavním a zároveň i největším městem v Katalánsku. Vládne zde zdravý patriotismus, prostě, „my jsme Katalánci, ne Španělé“. Město má bohatou historii, jež sahá více než 2 000 let zpátky, kdy bylo založeno jako románské městečko *Barcino*. Velkou slávu Barcelona zažila v roce 1992, kdy hostila letní Olympijské hry, což mělo za důsledek masivní nárůst turistického ruchu. Tenkrát zde byl brácha Petr, švagrová Ilja a neteř Soňa, která závodila v synchronizovaném plavání.

Bjorn mě doprovodil k metru, pomohl koupit celodenní jízdenku, ale já se nakonec ještě vrátila, protože jsem zapomněla foťák! A to přece nejde jet do města bez foťáku. No aspoň mám už cestu od metra k nim domů nacvičenou, takže večer snad nebudu bloudit.

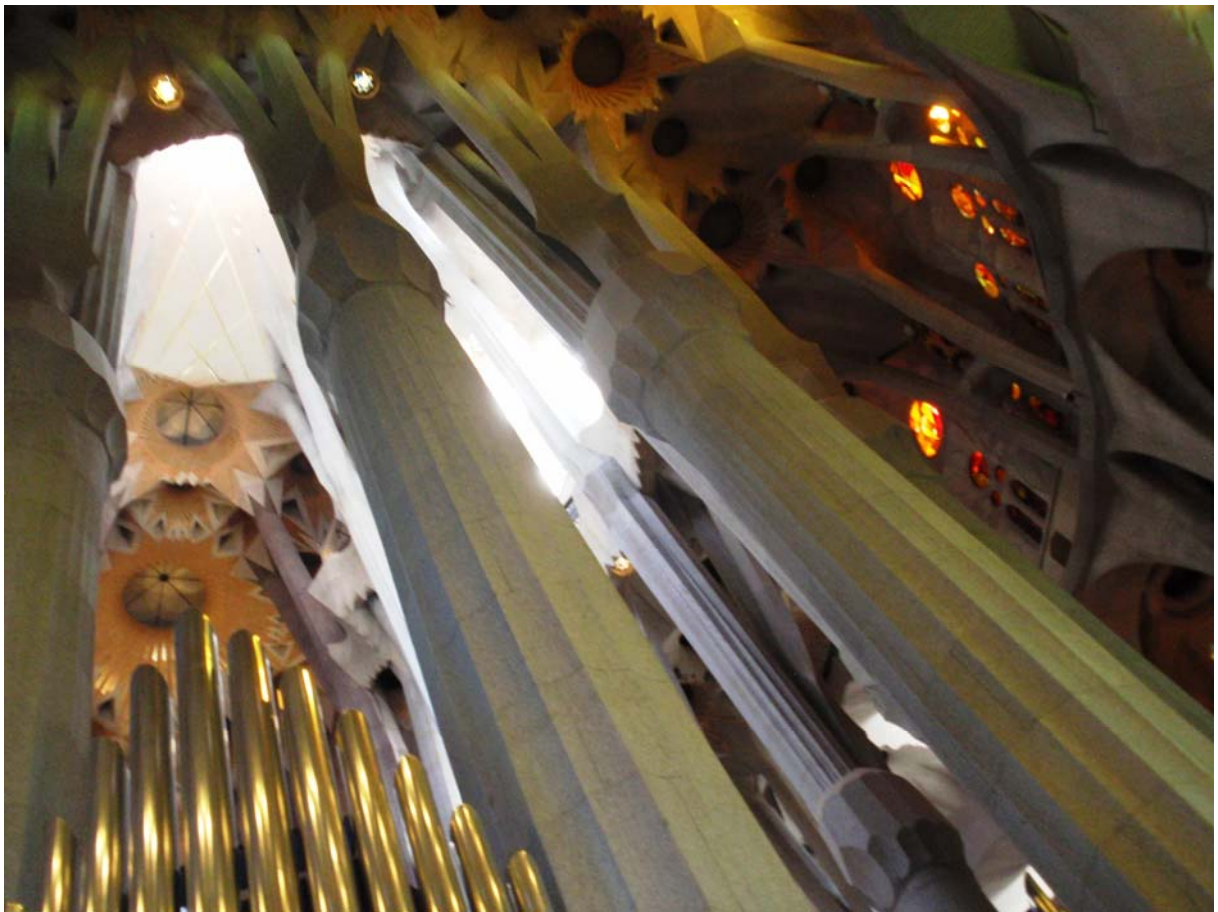
A už jsem tady, vystupuji z metra u Sagrada Familia. Zatímco čekám ve frontě na lístek, snažím se udělat několik fotek. Zvenku to nevypadá až tak moc impozantně, spíše zvláště, jako taková nějaká „pokřivená gotika“. Navíc, stále ještě se staví či opravuje.

Konečně jsem uvnitř a úžasem téměř nedýchám. Ten Gaudí byl opravdu genius, vnitřní prostor je velice působivý. Hra světla, stínů a tvarů vytváří atmosféru nabitou spiritualitou, kde se zdá, jakoby zde opravdu sídlil Bůh. Nakonec, proč ne, že, vždyť On je všude, ale tady je obzvlášť intenzivně.

Mám pocit, že bych zde mohla strávit celý den, a stále bych neměla dost. Jsem jak Alenka v říši divů. Nevím, kam se dříve podívat, tak si najdu koutek a chvíli jen tak v klidu medituju. Na fotky se ta krása moc zachytit nedá, ale snad alespoň trochu se něco povede.

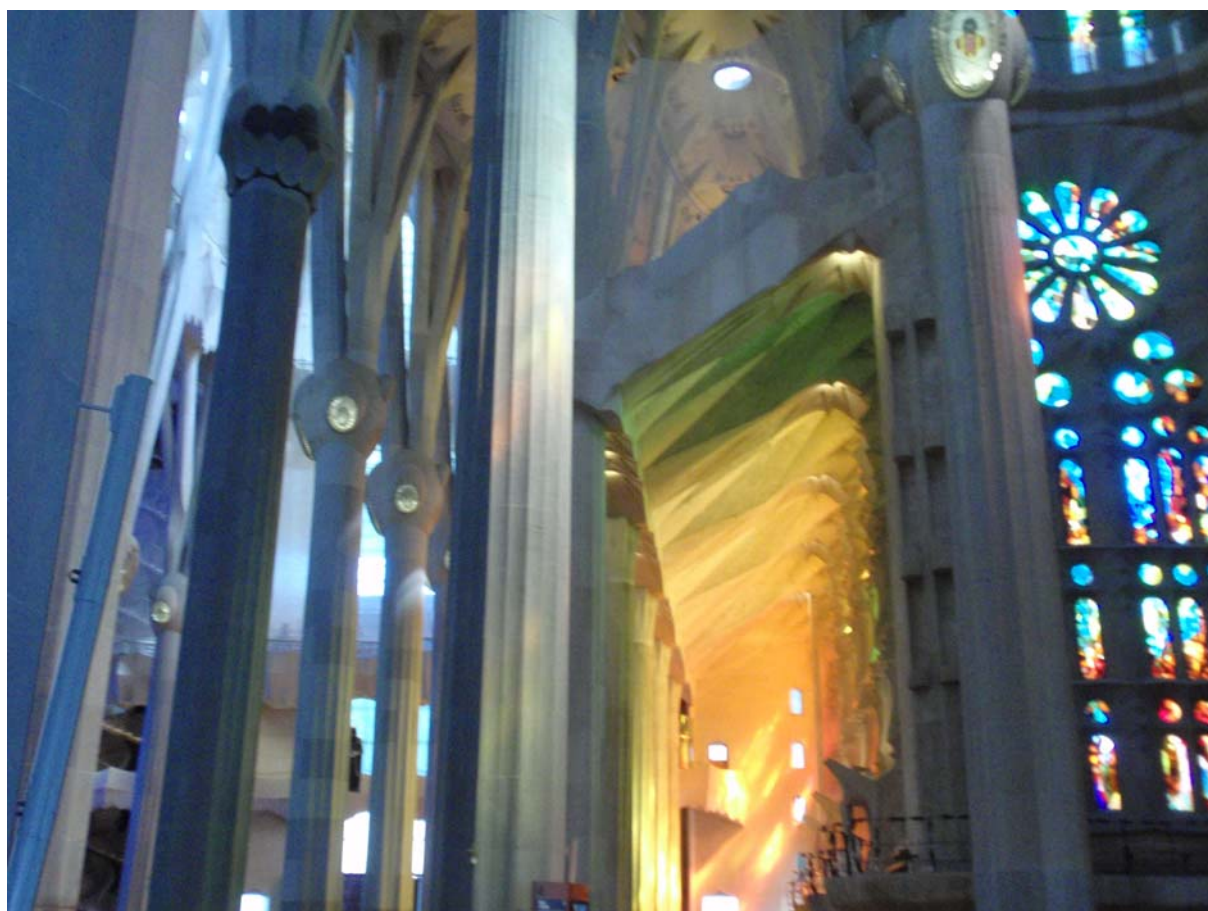
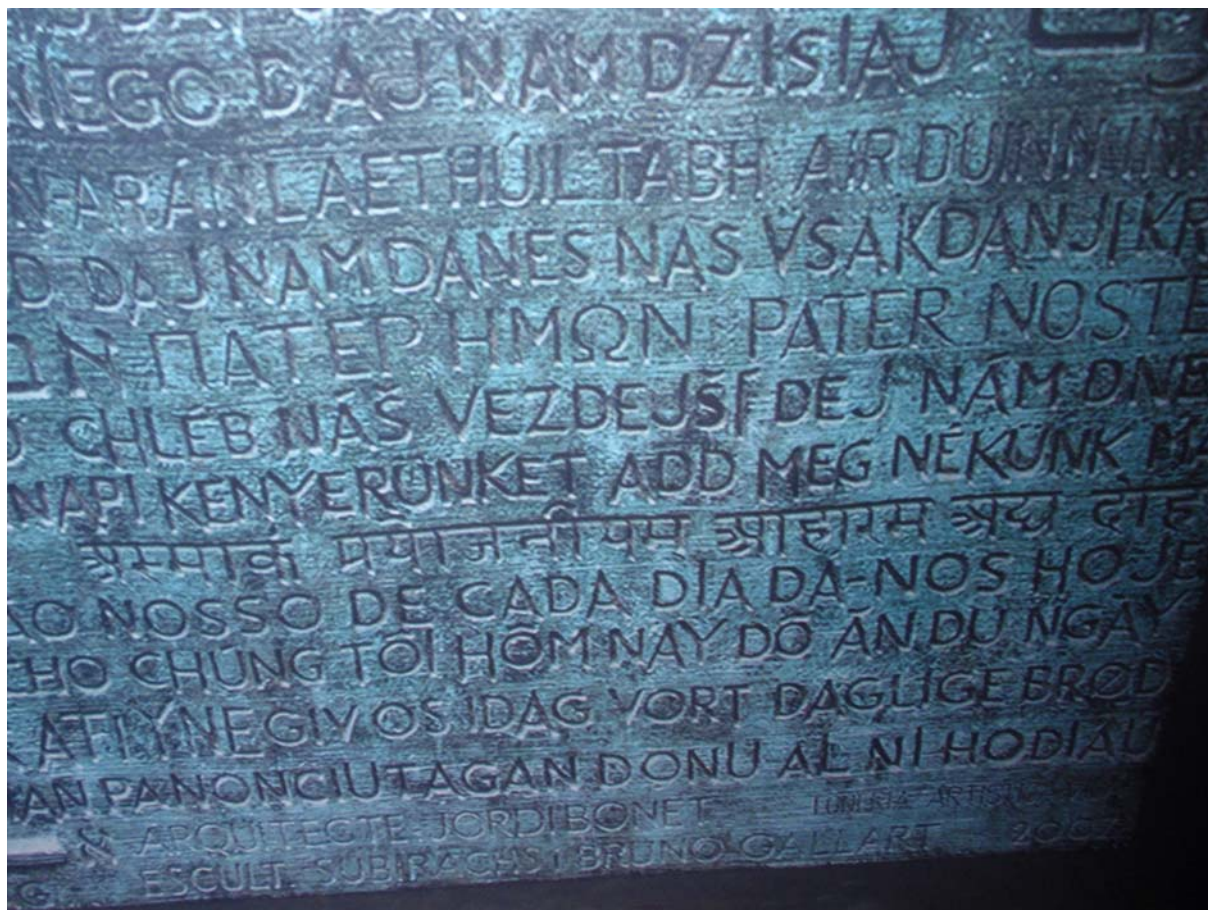
Jelikož mám koupený lístek i na věž, vydávám se nahoru. Tam to ale nebylo nic tak moc zvláštního, sice pěkné výhledy, ale stále mne to táhne dolů, do katedrály. Nicméně, alespoň jeden pohled na město vložím. V pozadí ten falický symbol je něco známého, ale netuším, co. Hledala jsem na Internetu, snad je to hotel Expo ve finanční čtvrti, ale nevím to jistě.

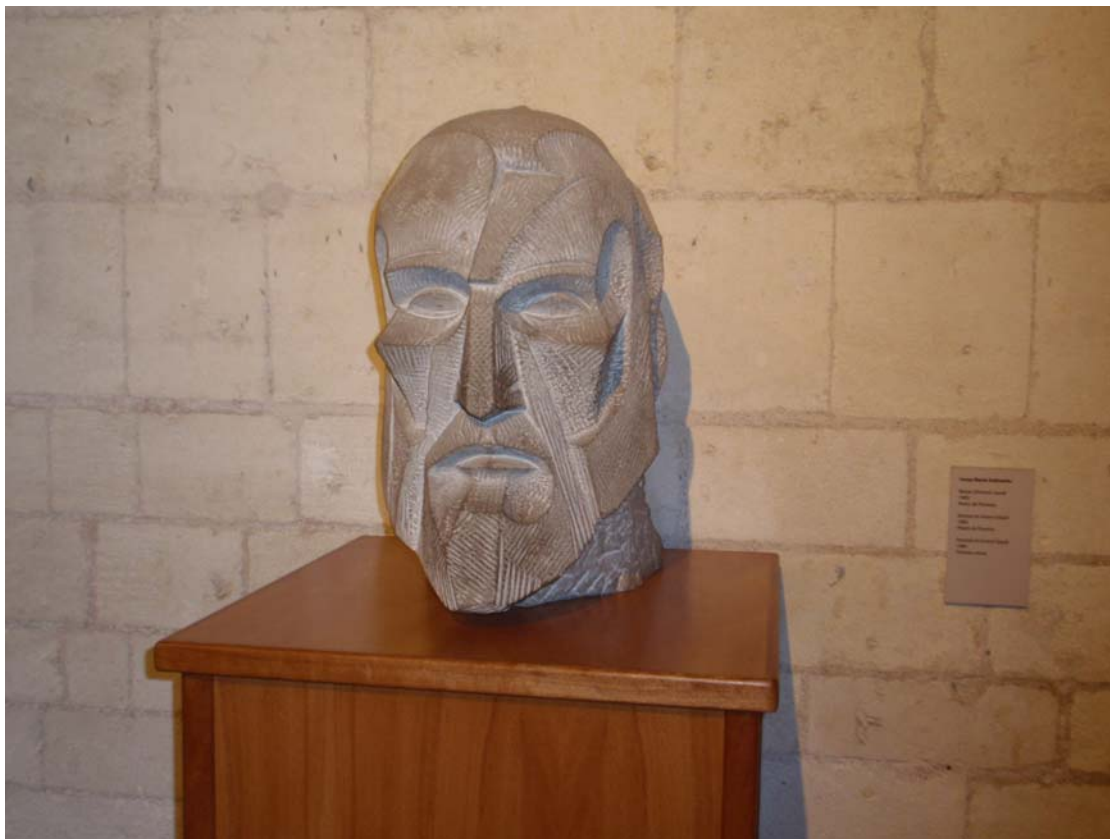
Také si zde mohu prohlédnout některé detaily stavby zblízka:

Tož se vracím, a najednou vidím na stěně v latině Otčenáš a zjišťuji, že jedna část je zde ve všech jazycích, opravdu, i česky, „chléb náš vezdejší dej nám dnes“:

Nakonec jsem ještě šla do muzea dole, kde toho bylo hodně, ale nejvíce mne zaujala jedna socha, totiž zde je náš umělec, genius Gaudí:

Vydávám se dále, mám ještě v plánu dojet k universitě a projít staré město, kde je nejvíce památek. Zejména chci vidět chrám Santa Maria del Mar, protože jsem četla nádhernou knihu Katedrála moře od Ildefonso Falcones o tom, jak probíhala ve středověku její výstavba, a to v letech 1329-1383, tedy pouhých 55 let (!), jak prostí lidé, rybáři, svou patronku milovali a nosili na svých zádech těžké kameny na stavbu. Město je velice příjemné a pěkné, a i když je dosti horko, kráčí se mi pohodlně.

Opět sice trochu bloudím, ale nakonec se objevuje Katedrála. Je to ta hlavní, prostě Katedrála, ne ta Katedrála moře. Před ní se konají nějaké katalánské slavnosti, tak si na chvíli sednu na kafe a odpočívám. Je zajímavé, jak jsou místní hrdí na to, že jsou Katalánci. Bjorn mi také vysvětlil, že katalánština a španělština jsou opravdu rozdílné jazyky, dokonce více než např. čeština a slovenština, asi jako polština a čeština. Čili jejich malý Iker je multilinguální, mluví na něj doma Sabina a Bjorn holandsky, ve školce španělsky a katalánsky, když přijedou babička s dědečkem tak také dánsky. Já na něj raději česky nemluvíla, držela jsem se angličtiny. Ale angličtině prý ještě nerozumí, mají to Bjorn se Sabinou jakou svůj „tajný“ dorozumívací jazyk. No, jsem si jistá, že to nebude trvat dlouho a Iker bude rozumět i anglicky. Má ohromný smysl pro humor. I přes svůj zrakový hendikep briskně skládal kostky tak, jak to patřilo. Pak ale si začal hrát a schválně je dával na špatné místo. A já zavrtěla vždycky hlavou a zabručela ye ye, a to ho velice rozesmálo. Tak tedy už na mne vykukuje ta Katedrála, a samozřejmě Gaudí, i když tato stavba samozřejmě není jeho, je to gotika.

A tady je ta slavnost:

Nevím přesně, jaké to jsou scény, pak ještě stavějí kluci pyramidu, ale já jdu raději dovnitř do Katedrály. Má se tam konat koncert, chrámový sbor bude zpívat, a to mne láká mnohem více. Koncert je překrásný:

A Katedrála také, i když to není Gaudí, nýbrž středověk:

No ale připozdívá se, takže nezůstávám do konce, protože je tu ještě ta Santa Maria del Mar! Posílám Bjornovi už asi třetí SMSku, že přijdu později (dnes už asi stejně pracovat nebudeme), raději píšu, že až kolem 11, aby na mne nečekal. A kochám se krásami města.

Konečně jsem dorazila ke katedrále Santa Maria del Mar, ale je bohužel zavřená. Někde na portále má být ten nosič s těžkým šutrem na zádech, ale ani toho nevidím. Nicméně, s úctou se pokloním, v duchu pomodlím, udělám fotku a přemýšlím, jak se dostanu domů, tedy k Bjornovi a Sabině.

No, vyřešila jsem to taxíkem, protože je už opravdu pozdě a představa, že teď budu hledat metro, pak cestu domů (i když jsem si ji ráno tak dobře nacvičila), mne neláká.

Barcelona 21.6., neděle.

Tady jako často na jihu se hodně žije na střechách. Proto jsem si vyšli nahoru a kochali se výhledy na město. Sabina vybrala lokalitu opravdu dobře, škoda, že se možná za rok budou zase někam stěhovat, až Bjornovi skončí kontrakt s LOGOS. Tož zde je ta šťastná rodinka:

Ještě také vyfotili granny, malý Iker mě zřejmě považuje za babičku a velice se mu to se mnou líbí, Sabina říká, že musím přijet brzy znovu ☺ :

Konečně jsme se s Bjornem dostali také k práci. Procházíme si vzájemně presentace, ono přece jenom přednáška na 90 minut musí být dobře připravena. Pak také se vracíme k rozdělanému článku do Notre Dame, ale zde se pouze domluvíme na fahrplanu, protože tento článek se musí zcela předělat.

Barcelona, 22.6., pondělí.

V pondělí ráno bereme s Bjornem taxi a jedeme do hotelu Vueling, kde vyzvedneme ostatní účastníky workshopu a já si tam nechám svůj loďák. A už začíná konference. Na každý příspěvek je vymezeno 90 minut, což je docela hodně, ale ukázalo se, že je to takto výborné. Je to tím pádem velice pohodová a zajímavá konference, protože je spousta času na diskusi po každé přednášce. A diskuse jsou zde opravdu živé. Zpočátku jsem se trochu obávala, že to bude příliš mnoho filosofických bla bla, přeci jenom se cítím více technicky či matematicky orientovaná, než abych snesla příliš mnoho povídání, ale není tomu tak. Přednášky i diskuse jsou velice zajímavé, takže není vůbec žádný čas na další prohlídku tohoto báječného města. Naštěstí budu mít ještě trochu času ve středu odpoledne, po skončení konference, protože odlétám do Istanbulu ve čtvrtek brzy ráno.

Barcelona, 24.6., středa

Konference skončila a já vyrážím do města. Nemám přesný plán, jedině snad to, že chci vidět Vítězný oblouk (Arc de Triumf), ano, nejen Paříž má svůj vítězný oblouk, ale i Barcelona, a pak chci dojít až na pláž, kde se vykoupu ve Středozemním moři. Pláže jsou zde prý pěkné. Ještě ale foto, zde je část účastníků LOGOS konference v našem hotelu Vueling:

Můjím nejprve kousek od university místo, které se mi každý den líbilo, je to nějaké kulturní centrum:

Jdu podle mapy, naštěstí zde jsou na každém rohu názvy ulic, až dojdu na katalánské náměstí:

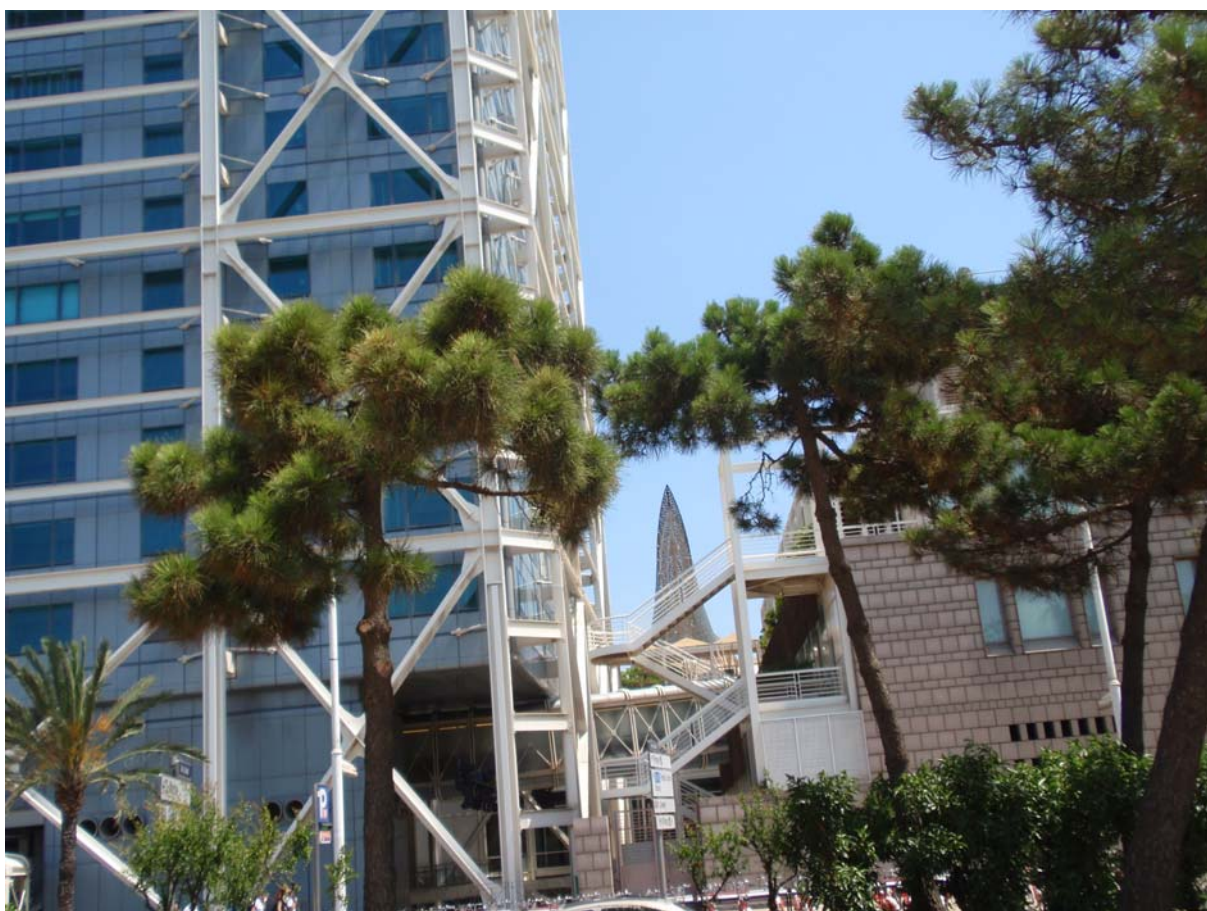
A pokračuji k tomu Vítěznému oblouku, už je tady!

Ještě oblouk z druhé strany:

Jdu pěkným parkem a doufám, že už musím být blízko pláže, tam někde za těmi hezkými moderními stavbami to musí být!

Je totiž docela horko a už se nemohu dočkat moře. Ale bohužel, dle mapy to vypadalo jednoduše, ale zapomněla jsem, že budu mít v cestě Zoo. Mohla bych jí zřejmě projít, ale to bych

musela platit vstupné, což se mi zdá být zbytečné. Takže obcháším Zoo, a obcháším, a obchá-
zím, moře sice vidím, ale až za tratí, a nikde přechod. Konečně jsem se dočkala!

Líbí se mi zde:

Krásně jsem si zaplavala, také i trochu zdřímala, spálení se neobávám, vždyť mám trénink z Brazílie a Egypta. Bohužel se mi však vybila baterka ve foťáku, takže už dnes fotit nemohu, čili – sbohem Barcelono, já letím do Istanbulu. A jelikož letím brzy ráno, už v 6 hod., což znamená, že musím být na letišti ve 4 hod., mám ještě co dělat. Rychle sbalit, objednat taxi, provést „check out“ z hotelu a hurá – směr Istanbul.

Istanbul, 25.6., čtvrtek.

A tak jsem tady. Ráno na letišti šlo vše vcelku dobře, jenom mne trochu zradila má vášeň pro kouření. Potřebovala jsem ještě nutně toaletu, žádnou neviděla, a bohužel jsem neviděla ani „smoking area“, a tak jsem vyšla s kufrem rychle ven si zakouřit, což se ukázalo jako chyba. Když jsem chtěla zpět na letiště, tedy na toaletu a také objednat taxi, překvapilo mne, že to zde není tak jednoduché. Musela bych projít opět celou procedurou kontrol, a to se mi opravdu nechtělo. Tak jsem rezignovala, vzala taxi venku a jedu do hotelu Grand Washington. Taxikář mi dokonce ani neodmítl vydat potvrzení o platbě, avšak bohužel mne vysadil u špatného hotelu, byl to pouze Washington místo *Grand* Washington. Naštěstí jsou oba hotely blízko, na stejné ulici a prakticky téměř proti sobě. Tož vleču ty své bágly naproti, tam jsou ale ty protivné otáčecí dveře, kterými nikdy nedokážu projít bez obav, natož pak s tolika zavazadly. No jo, jasně. To se dalo čekat. Stojím zaklesnutá v tom kolotoči otáčivých dveří, a nemohu ani tam, ani zpět.

Konečně přiskočil někdo z recepce hotelu, vysvobodil mne ze zajetí těch protivných dveří, u recepce jde vše hladce, ten „Booking.com“ je opravdu dobrý. Ještě požádám o pokoj s balkónem, je mi vyhověno, a už mne vlečou nahoru. Tož pokoj nijak rozlehlý, ale dobrý, balkón sice maličký, ale přece jen, je to balkón, na kterém se dá *kouřit!* Tak rychle vybalit, vždyť se chci ještě dnes podívat na náš velký Kongres. No tož ať to povídání zkrátím, fotky budou jistě zajímavější. Moje volba hotelu byla naprosto perfektní. K univerzitě to mám asi tak pět minut, a ihned jsem našla náš Kongres! Tož to zkusmo obhlížím, zašla jsem i na přednášky, zatím slabý čajíček, ale hlavně že vím, jak a co, kam jít zítra ráno. Tak konečně ty slíbené fotky. Zde je universita v Istanbulu:

Pohled ze střechy našeho hotelu na cestu směrem k universitě, kterou budu každý den chodit:

Při cestě zpět na hotel na mne hned vykukují první Istanbulské mešity, bude jich tu asi hodně. Tato je u metra Veznediler a ta druhá jen o kousek dále:

Večer na terase hotelu pozoruji okolí, je to zde hodně příjemné. Výhled na město, na Bospor a Marmarské moře, k tomu se zde producírují mořští racci, a navíc výborná strava, co více si přát? Celkově mne Istanbul velice příjemně překvapil, jako bych ani nebyla u muslimů. No, teď jsem to napsala hloupě, protože ta hrůza, kterou způsobuje tzv. Islámský stát a

vůbec terorismus, nemá nic společného s náboženstvím. Oni prostě prožívají středověk, boj o moc, a řeší to středověkými metodami. Bohužel však jsou vyzbrojeni moderními zbraněmi. Ale zpět k tomu požitku večer v restauraci na terase:

Další příjemnou věcí v tomto hotelu je to, že na terase je bazén, který je sice jen na tři tempa, ale voda je tady nádherně studená. Takže jsem si tu lehla s knihou a občas si skočila udělat ta tři tempa. Přitom mne opět zdravili mořští racci, asi se jim mé počínání líbilo.

Istanbul, 26.6., pátek.

Ráno spěchám na universitu, mám zatržených pár přednášek, na které chci jít. Zdá se mi, že už se tady docela dobře vyznám, ale to ještě netuším, že tento kongres je jeden z nejvíce chaotických, na kterých jsem doposud byla. Ale to ještě přijde, pátek proběhl vcelku bez zádrhelů.

Je zde spousta divokých koček, a to nejen ve městě, ale i na universitě. A jsou docela výstavní, dobře živené, že:

Nakonec jsem ale z přednášek odešla, chci se trochu podívat do města. Mám mapu, tak by to neměl být problém. Ale byl. Problém je totiž v tom, že zde téměř vůbec nepoužívají názvy ulic, alespoň já jsem je téměř nenacházela. No a v tom případě mi je mapa houby platná. Přes to jsem si věřila, přece nemohu zabloudit, když nepůjdu daleko, a jakmile uvidím tu pěknou mešitu, kterou mám již zachycenu z prvního dne, vím, že jsem u university a odtud trefím. Jenomže chyba lávky. Ty mešity jsou jedna jako druhá, podobné si velice, a když už jsem věřila, že jsem zpět u university, byla jsem úplně jinde, přesně na opačné straně čtvrti Fatih, u jiné mešity. No, ono asi naše kostely jim musí také připadat všechny stejné. Dalším problémem bylo to, že ačkoliv jsem se asi třikrát ptala na cestu, opět mi to nebylo nic platné, protože ono ti Turci ochotně mávnou tím směrem, kterým jdu, ačkoliv ve skutečnosti jdu přesně směrem opačným. Naštěstí jsem konečně narazila na Informační centrum, kde mi paní ochotně na mapě ukázala, kde se nacházím. Koukám na to zděšeně, vždyť jsem úplně jinde, než jsem myslela, že jsem! No nic, po tom strastiplném putování se konečně přede mnou vynořil Grand Washington, a dnes tedy musím vyzkoušet další příjemnou stránku tohoto hotelu, ve sklepě je opravdový plavecký bazén, tedy bazének na devět temp, navíc pára, sauna, turecká lázeň, a kdo ví, co ještě. Bylo to super, tento hotel se mi opravdu zamlouvá čím dále, tím více.

Istanbul, 27.6., sobota.

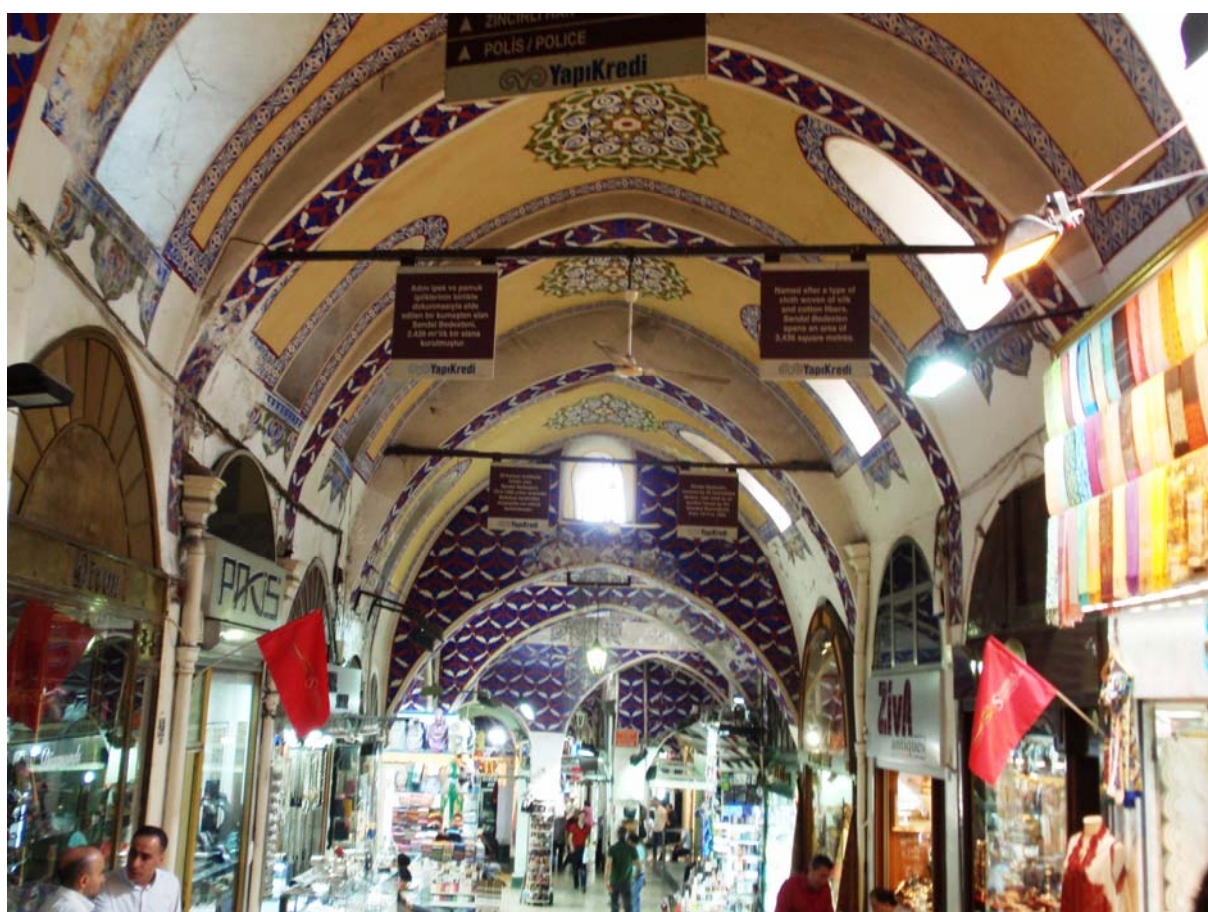
Ovšem chaotický kongres úspěšně pokračuje. Jean-Yves se zřejmě rozhodl vyzkoušet naši inteligenci, a proto přestěhoval přednášky úplně jinam, někam na vodu, tedy doslova do poslucháren Water 1, Water 2, Water 3 a Eurasia. Marně přemýšlím, co to má znamenat, kde ta voda může být. Navíc, včera se nějakou šuškanou rozneslo, že dnes ve volném dopoledni můžeme jít na prohlídku slavné mešity Hagia Sophia a Topkapi paláce, je to zdarma, sraz v devět ráno u stanice metra. Jelikož jsem ještě příliš z tohoto krásného města neviděla, okamžitě se rozhodnu, že ano, na tento výlet musím jít! Ale musím být zpět ve 14 hodin, protože má přednášku můj kamarád Gianfranco Basti, kněz z Vatikánu, kterého jsem poprvé potkala právě ve Vatikánu, a poté letos o Velikonocích v Brazílii v Joao Pessoa na kongresu Logika a náboženství, však o tom setkání píšu v deníčku z Brazílie.

Takže již dlouho před devátou obcházím universitu, hledám to místo, kde se máme sejít, protože zprávy byly rozdílné, Katerzyna říkala, že na universitě, ale také tady visí plakátky, které mluví o stanici metra. Nakonec potkávám u metra Hartleyho a další účastníky, takže je to tady. No ale nikdo nic pořádně neví, devět už je dávno pryč, a nic se neděje.

Tak
alespoň
fotka těch
otráveně
čekajících
účastníků

Konečně v půl desáté vyrážíme. Všichni si mysleli, že pojedeme metrem nebo autobusem, ale jdeme pěšky! Projdeme znovu universitou a dostáváme se ke Grand bazaru, čemuž jsem ráda, i když mi je jasné, že teď zde nic nekoupím. Potřebuji na takové věci klid a svůj čas. Ale pokud mi ten čas zbude, vrátím se sem a koupím domů nějaké dárečky. Grand bazar je obrovský trh, který pochází snad ještě ze středověku, a stojí za to jej navštívit.

Pokračujeme dále a už na nás vykukuje mešita Hagia Sophia:

Ale nejprve se ještě zastavíme u mauzolea sultána Ahmeda:

Ale dovnitř nejdeme, pokračujeme k oné slavné mešitě. I když nejslavnější je asi Modrá mešita, která také patřila sultánovi Ahmedovi.

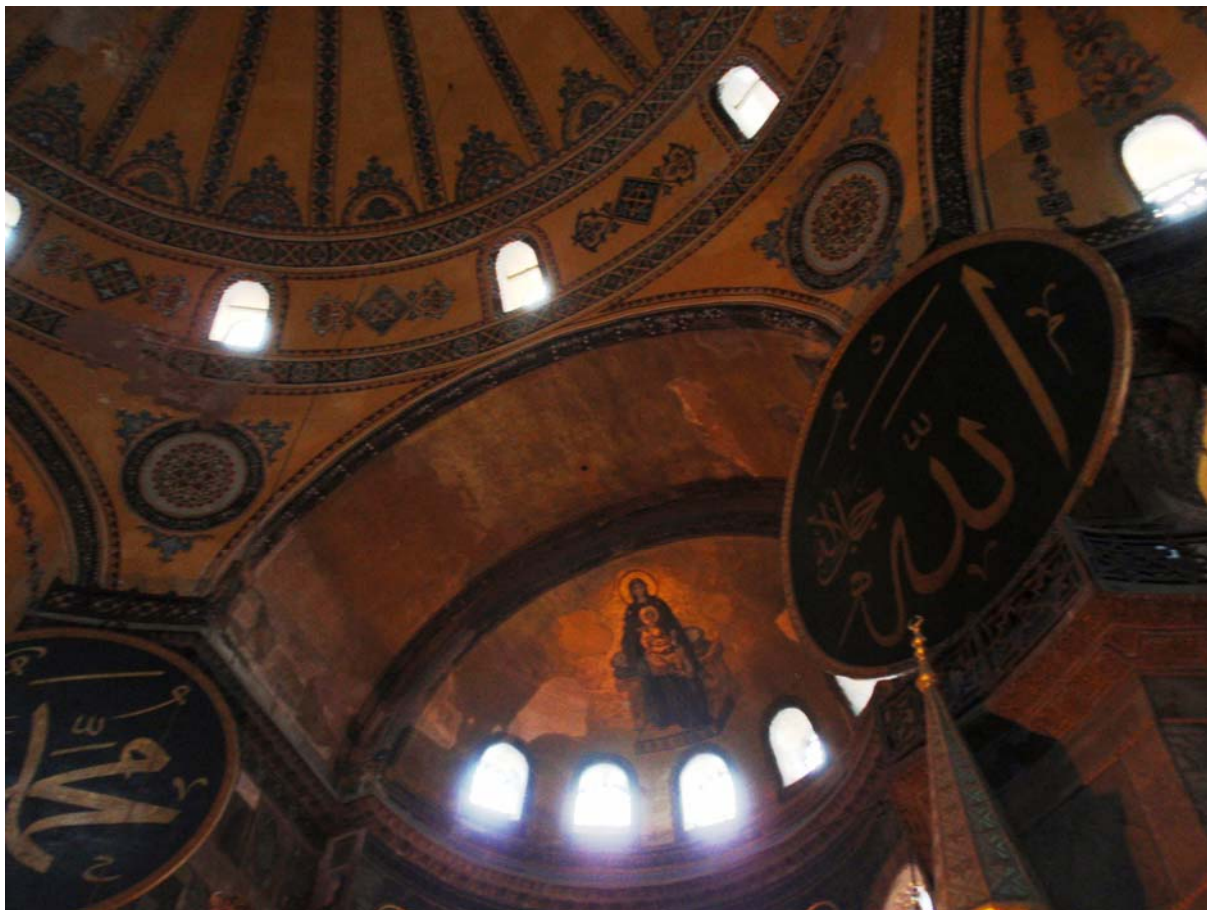
Mešita Hagia Sophia neznamená Svatá Sofie, nýbrž Boží moudrost. Byla to původně křesťanská katedrála a je to skvostná ukázka byzantské architektury. Pochází z roku 537 a až do

roku 1453 sloužila jako křesťanská katedrála východní ortodoxní církve a sídlo patriarchy Konstantinopole. Je také zajímavá tím, že v podstatě zde začal rozkol východního a západního křesťanství, tzv. schisma. V letech 1043 – 1059 zde byl patriarchou Michael I Keroularios, který se pohádal s papežem Lvem IX. Nevím sice podrobnosti, ale připadá mi to, jakoby se hádali kluci na písčce, kdo má větší bábovičky a kdo tady vládne. Vyměnili si nějaké dopisy, kde Michael nazval papeže bratrem místo otcem, čímž naznačoval, že jsou si rovni a že neuznává nadvládu papeže, ten však údajně mu také poslal nějaký ostrý dopis, a předmětem sporu (nebo asi spíše záminkou) byly nějaké podrobnosti o tom, jak se má vést liturgie. No, teď jsem se podívala do Wikipedie a tam je napsáno, že „Jeho (papežský) legát kardinál Humbert de Silva Candida, kterého vyslal krátce před svou smrtí do Konstantinopole, pak po jeho smrti použil (patrně v rozporu s instrukcemi) bulu exkomunikující konstantinopolského patriarchu Kerullaria, což vedlo k velkému schizmatu“. Tak nevím, protože ta exkomunikace nebyla platná, jelikož to bylo po papežově smrti. Přesto ji zrušil až v roce 1965 papež Pavel VI, který zahájil druhý vatikánský koncil, tam se setkal s tehdejší patriarchou a tím formálním aktem zrušení exkomunikace udělali významný ekumenický krok ke smíření východního a západního křesťanství.

Ale zpět k té dnešní mešitě. Tou se tedy stala po roce 1453, kdy dobyli Konstantinopoli Otomani čili Turci vedení sultánem Mehmedem II. Ten nařídil zrušit zde všechny křesťanské symboly, přistavět čtyři minarety a přeměnit kostel na mešitu. Přesto tato původně křesťanská stavba má natolik pozoruhodnou architekturu, že dlouho byla tou nejdůležitější mešitou v Istanbulu a sloužila jako jakýsi vzor pro stavbu ostatních mešit, včetně té modré. Takto to dnes vypadá uvnitř:

Dnes je to muzeum, a jsou zde zachovalé i některé křesťanské symboly, např. tam, kde zřejmě kdysi býval oltář, je panna Maria s Ježíšem, nebo je zde možno najít starodávné obrazy ze 13. století, na kterých je pán Ježíš, Jan Křtítel a panna Maria:

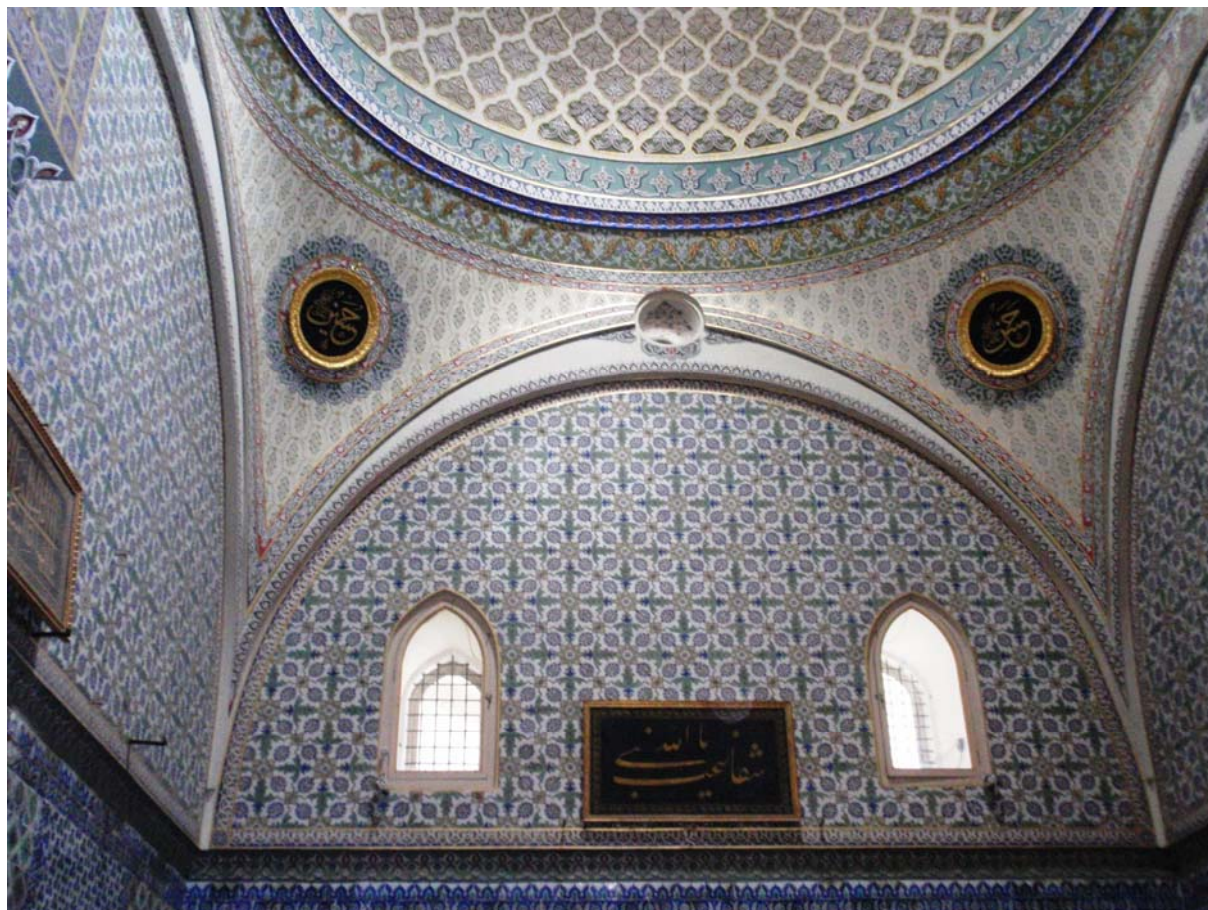
Nebo dokonce i z 11. a 12. století:

Pokračujeme k dalšímu dnešnímu cíli, což je palác Topkapi. Naše putování ale začíná být velice únavné a někteří odpadli a vrátili se (dobře udělali, byli rozumní, ale to já ještě v této chvíli netuším). Jednak naši průvodci nejsou žádní průvodci, jsou to dva pracovníci university a tedy žádný zajímavý výklad k tomu, co vidíme a navštívujeme, nepodávají, a hlavně nemají žádné zkušenosti s vedením takové grupy lidí. Naštěstí jsem si včera na Internetu našla ty nejdůležitější věci, takže zhruba vím, kde jsme a co vidíme, horší ale je to, že pořád na někoho čekáme, postáváme, hladoví a žízniví, mne už od rána hodně bolí nohy a chce se mi na toaletu, no začíná to být celé na pováženou. Načež náš „průvodce“ Salim řekne, že teď (ve 13 hod.!) půjdeme na oběd a pak teprve do Topkapi. Ovšem ostatní, zdá se, mají rozum a začínají protestovat, a já říkám rezolutně – to je nemožné, obojí nemůžeme stihnout tak, abychom byli ve 14 hodin na universitě. Proto padá rozhodnutí, že půjdeme pouze do Topkapi.

Tam však nastává další problém, a to pokladny. Je jasné, že se musíme postavit do fronty, ale místo toho se Salim snaží dopočítat, kolik nás je, takže opět postáváme a fronta mezitím narůstá. Tož mu říkám, nechte to být, oni nejsou malé děti a na universitu určitě trefí, pojďme do fronty. No, ať to zkrátím, prostě katastrofa. Ve frontě jsme na horkém slunci stáli dalších 15 minut, pak ještě kontrola tašek, a když jsme konečně uvnitř, tak už nemám zájem o žádné harémy ani paláce, pouze o toaletu. Nicméně, vyhráno není, jdeme dále, jedno nádvoří, druhé nádvoří, a další fronta a další problém, jsou zde další pokladny a berou pouze platbu kartou. Platební kartu jsem pochopitelně nechala na hotelu a mám už toho fakt plné kecky. Proto říkám té druhé průvodkyni, která mne vleče k další frontě, kde prý berou cash, že pro dnešek zde končím a utíkám zpět na universitu. Ale chyba lávky, příběhne Salim a se slovy „počkejte tady, jdu hledat ostatní“ odběhne. Nakonec koupíme další lístky a jdeme na další nádvoří, a já skřípu zubama. Nějakým zázrakem se tam všichni sejdeme a já dokonce vidím spásný nápis oznamující WC. Je mi už všechno jedno, a tedy tam rezolutně zamírím, následována polovinou naší výpravy. Bohužel ta polovina jsou muži, já jediná žena, a místní toalety jsou zařízeny takto: tři pro muže a pouze *jedna* ona místnost pro ženy. Proto, muži jdou pohodlně dále a na mne čeká asi tak stometrová fronta (!!!). Mávám na ně, ať si jdou, oni se pošklebují vraceje se po úspěšném vykonání tolik potřebného úkonu, tak mávám na Salima, ať jdou dále a nečekají na mne, a přitom doufám, že poté, co zde vystojím hodinovou frontu, zmizím, vezmu taxi

a pojednu na přednášku našeho drahého Gianfranca. Nakonec bereme my dámy útokem ty tři pánské místnůstky, protože tam zrovna žádní páni nejsou, ale v tom tam vrazí takový klučík a ztropí rámus, že to je skandál, ..., no tak dosti, uff, ... Nicméně, když vyjdu z těch zázračných toalet ven, zjistím ke své hrůze, že Salim tam ponechal na stráž tu druhou pseudo-průvodkyni a tedy nezbývá, než pokračovat do sultánova paláce. Kdyby mne vlekla do harému, bylo by to možná snesitelnější, než další a další fronty, spojené s povinným obdivováním relikvií a převzácných památek, na které stejně nejde přes ty davy vidět, fotit je zakázáno, a čas do začátku Gianfrancovy přednášky se neúprosně krátí. Přesto jsem alespoň jednu fotku udělala:

Palácový komplex Topkapı mne tedy příliš nenadchl, ale bylo to asi spíše těmi okolnostmi kolem, i když, nepřipadal mi prostě nijak zvlášť zajímavý. Je to prostě významná osmanská památka, ale moc tam toho k vidění nebylo. Náladu mi nakonec spravil přece jenom náš Salim, protože mi začal vykládat, že mu nedávno zemřela žena, a že stále truchlí, protože je sám. No, to by mi náladu opravdu nespravilo, bylo mi ho líto, ale on náhle prohlásil, že já vypadám neuvěřitelně mladě, a že jsem taková silná a úžasně činorodá, že takovou ženu by chtěl mít ☺ !!! Na to já prohlásila, „my dear boy, I could be your mother“, ale on mi i nadále lichotil, a i když jsem to brala jako legraci, dělalo mi to přece jenom dobře, každý člověk je prostě aspoň trochu ješitný, že. Nakonec jsme si ještě udělali skupinovou fotku naší výpravy, Salim stojí vedle mne v modré košili, milý chlapec, že ☺.

Pospícháme zpět na universitu, 14. hodina se neúprosně blíží, jenomže opět nastává problém. Pěšky už to nestihneme, jede tam sice přímá tramvaj, ale nikdo netuší, kde seženeme lístky. Nakonec to Salim chudák zaplatil za nás, a úderem 14. hodiny sedím opět v posluchárně, kde začíná přednášet náš milý Gianfranco.

Díky tomu, že Gianfranco mi tu jeho teorii kvantového pole vykládal v Brazílii a že už to tedy slyším asi potřetí, začínám (snad) alespoň trochu chápat, o co mu jde. No a když skončí a má nastat diskuse, nikdo se do diskuse nehlásí, asi nikdo nechápal, o čem onen dobrý muž hovořil. Tak položím dotaz alespoň já, abych Gianfrancovi pomohla, protože ukončit zvanou přednášku tak, že by k ní nebyla žádná diskuse, by bylo trapné. Ptám se opět na ten problém, jak se vyhne pre-determinaci za předpokladu kauzální nutnosti a naznačuji, jak jsem to pochopila, a co by mohlo být řešením. Gianfranco je zřejmě rád, že se alespoň někdo na něco zeptal, ovšem jak je jeho zvykem, odpovídá dlouho, nebo snad ani neodpovídá, nýbrž pokračuje ve své přednášce, a nikdo mu nerozumí.

Zbytek dne již probíhá klidně a večer, po příchodu na hotel se rozhodnu konečně využít těch báječných možností hotelu Grand Washington a jdu dolů do bazénu a lázní. Je to opravdu prima, protože jsem v bazénu sama a s chutí se vyplavu, akorát že najednou s hrůzou zjistím, že místní „staff“ stojí u bazénu a nadšeně tleská mým plaveckým výkonům. No, nenechám si tím zkazit náladu, jdu ještě nahlédnout do sauny, turecké lázně a páry, pak ještě jednou hup do bazénu, prostě paráda.

Alespoň mám konečně trochu hlad a chuť na večeři. Musím uznat, že jídlo je zde výtečné, opravdu, jenom možná na mne trochu příliš exotické, mé trávicí orgány už začínají trochu protestovat. Nevadí, užiju si to, a doma si dám zase dietu.

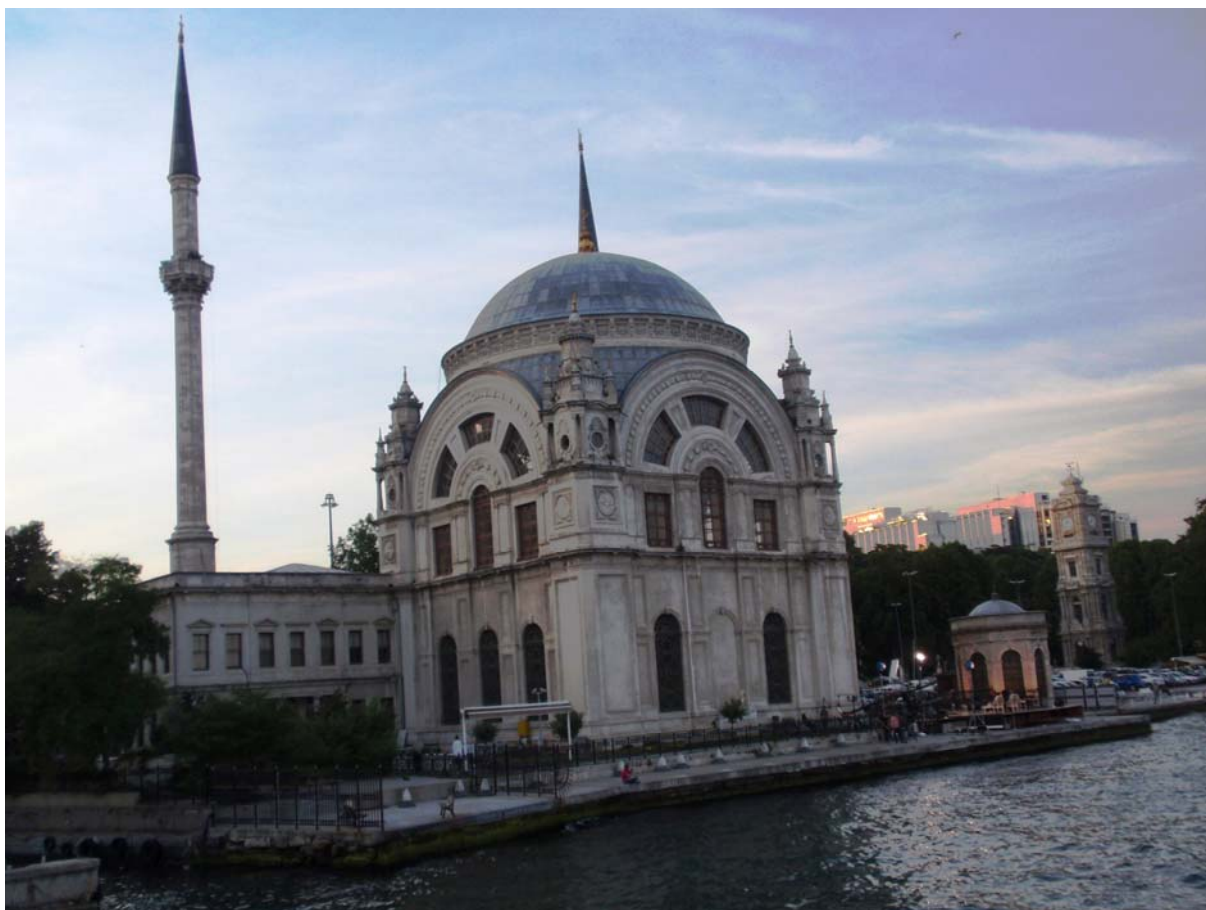
Istanbul, 28.6., neděle.

Včera jsem si zaplatila 65 Euro za dnešní večerní výlet lodí po Bosporu, tak snad si dnes užiju. Katerzyna říkala, že to stojí za to! No, nestálo. Ale nejprve po pořádku, přednášky. Mám jich zatržených hodně, naštěstí jsme dnes zůstali „na vodě“, takže příliš nebloudím a nehledám ty zatržené, něco je zajímavé více a něco méně. Ještě si skočím na hotel, a už je tu večer a já jsem dychtivá výletu po Bosporu. Avšak na palubě, jakmile mne uviděl Gianfranco, hrne se ke mně, sedne si se mnou ke stolu a spustí opět o své kvantové teorii pole a principu duality. Případá mi nezdvorné ho přerušit, takže moc nevnímám krásy kolem, snaživě přikyvuji, jenom občas vyskočím a udělám fotku.

Jirka Raclavský je na tom lépe, ten si v klidu poslouchá komentáře z amplionu a fotí:

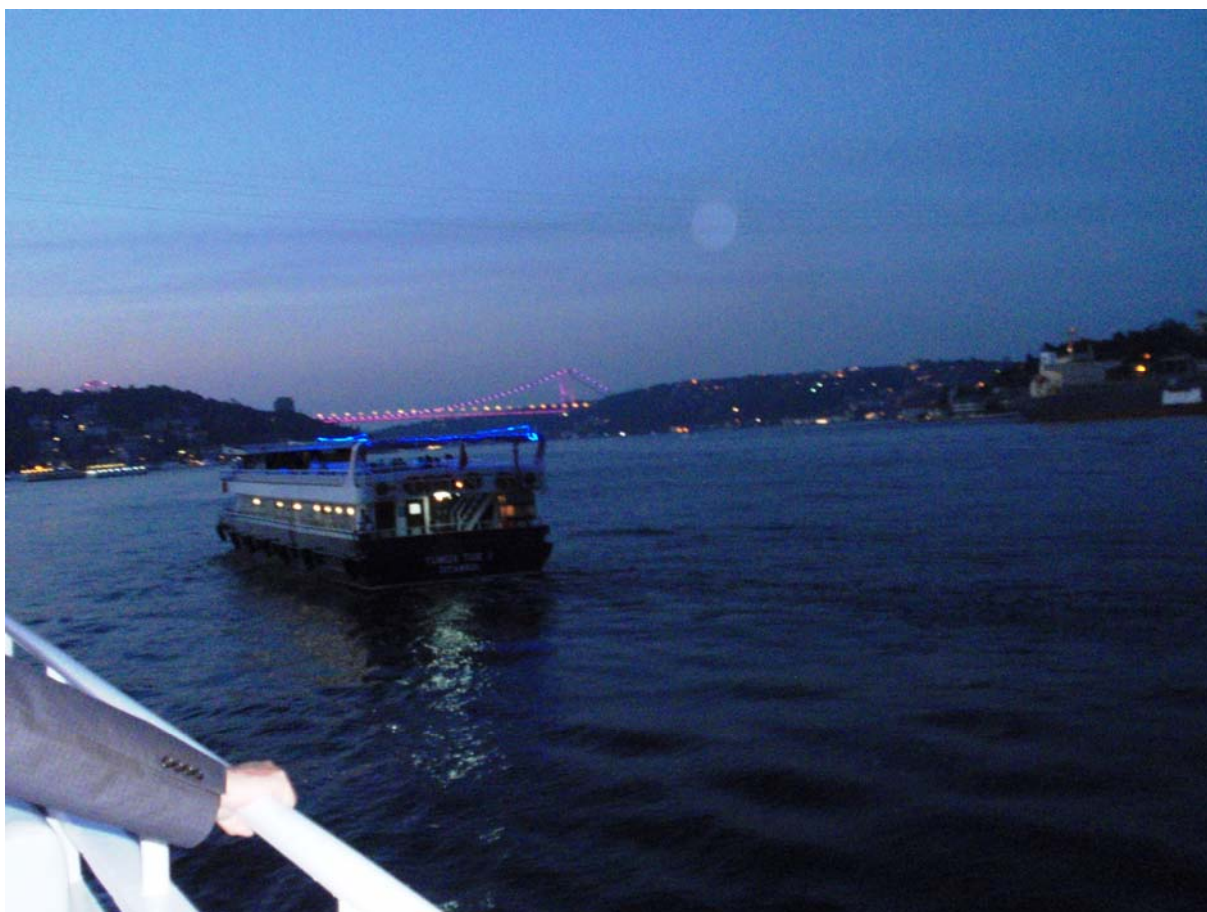

Některé objekty vypadají opravdu krásně, ale nevím, co to je, protože díky Gianfrancovi neslyším amplion. No třeba to pak na hotelu dohledám.

Tak tento palác (nahore) jsem dohledala ve Wikipedii: „Palác Dolmabahçe je empírový palác nacházející se v Istanbulu na evropském břehu Bosporu, který sloužil jako sídlo sultána a správní centrum Osmanské říše v letech 1853 až do roku 1922 s přestávkou mezi lety 1889 – 1909“. Již se ale začíná stmívat, takže poslední fotka, a pak bude následovat večere:

Už mi ani nevadí, že mne opět odchytil ke svému stolu Gianfranco, i když jsem měla tak trochu zaječí úmysly, vždyť on je nesmírně milý, a večeře je chutná, takže svět je krásný. Najednou ale přistáváme, a už nás popohánějí, že musíme vystoupit, plavba je u konce.

A tu nastal strašný zmatek, protože se hrneme k autobusu, který nás má odvést zpět k universitě, ale řidič tvrdí, že tam nejede, jede k jakémusi hotelu úplně jinde. Totéž se opakuje u druhého a třetího busu, účastníci zájezdu zmateně pobíhají a Gianfranco se usmívá, „no co, vezmeme si taxi“. Ale já říkám, to není možné, přece nás musí dovézt zpět k universitě, vždyť je půlnoc, jsme na druhé straně Istanbulu a lidé vůbec netuší, jak se dostanou zpět, musím najít Jean-Yves. Toho sice najdu, ale on křičí, že nemá čas, že musí najít svůj autobus do toho hotelu, kam nechceme, a dále si mne nevšímá. Tak to je opravdu už trochu krutý žertík od organizátorů, kdyby nám to alespoň řekli předem, že nezajišťují dopravu zpět!

Nakonec tedy bereme taxi a já říkám Gianfrancovi, že to zaplatím, jenom potřebuji účtenku. No, nakonec to dopadlo hrozně! Přijíždíme k universitě a já najednou vidím svůj hotel, proto žádám, aby zastavil. Šofér chce 59 tureckých liber a já žádám znovu účtenku. Vytáhne jakýsi papír a prohlásí, že nemá pero, tož mu Gianfranco podává pero. Já mezitím hledám ty libry, ale v autě je tma, nic nevidím a mám v peněžence libry, dolary a Eura. Proto to podávám dopředu Gianfrancovi, ale šofér to popadne a řekne – to je OK! Já mu to vytrhnu se slovy „it is not OK“, protože vím, že tam mám 100 Euro bankovku, tak šátrám a vyšátrám potmě 60 tureckých liber. Ale šofér mi bankovky natrhne, řekne, že jsou poškozené a že je nevezme. Tak vytáhne turecké libry Gianfranco, a situace se opakuje, šofér mu je natrhne a odmítá je vzít. Nakonec vytáhne Maria 60 tureckých liber a já řeknu – berte, nebo si vystoupíme všichni. Dojdu do hotelu značně otrávená. Ráno mi Gianfranco říkal, že je ještě dovezl k jejich hotelu, ale tam chtěl dalších 20 liber, proto mu dal tu natrhnutou bankovku, kterou nechtěl, tak mu řekli, že už mu nic nedají a šli do hotelu. Prostě, skandál. Opravdu vydařený výlet na Bospor.

Istanbul, 29.6., pondělí.

Dnes pokračoval kongres, Jean-Yves ani Katarzynu jsem naštěstí nepotkala, protože bych jim asi řekla něco méně pěkného ke včerejšímu výletu. Raději vložím alespoň jednu fotku z university:

Odpoledne jsem se rozhodla vypustit nějaké přednášky a jít nakoupit dárky domů. Tak jdu přímo na ten Grand bazar. Tady je ale taková záplava všeho možného, věci pěkné, krásné i vysloveně nevkusné, že již ztrácím naději, že něco koupím. Ale najednou jsem u toho obchodu, kde mi již v sobotu padla do oka turecká keramika. Prodavač je nesmírně ochotný, tak nakonec vyberu čajovou soupravu, jednu z těch decentnějších, i když na naše poměry pořád ještě hodně nazdobenou, ale pěknou. No a pro dnešek je toho dosti, pospíchám na hotel, musím si ještě znovu projít svou přednášku, zítra je konečně zlatý hřeb kongresu, a to náš workshop na téma „Logic and Information“.

Istanbul, 30.6., úterý.

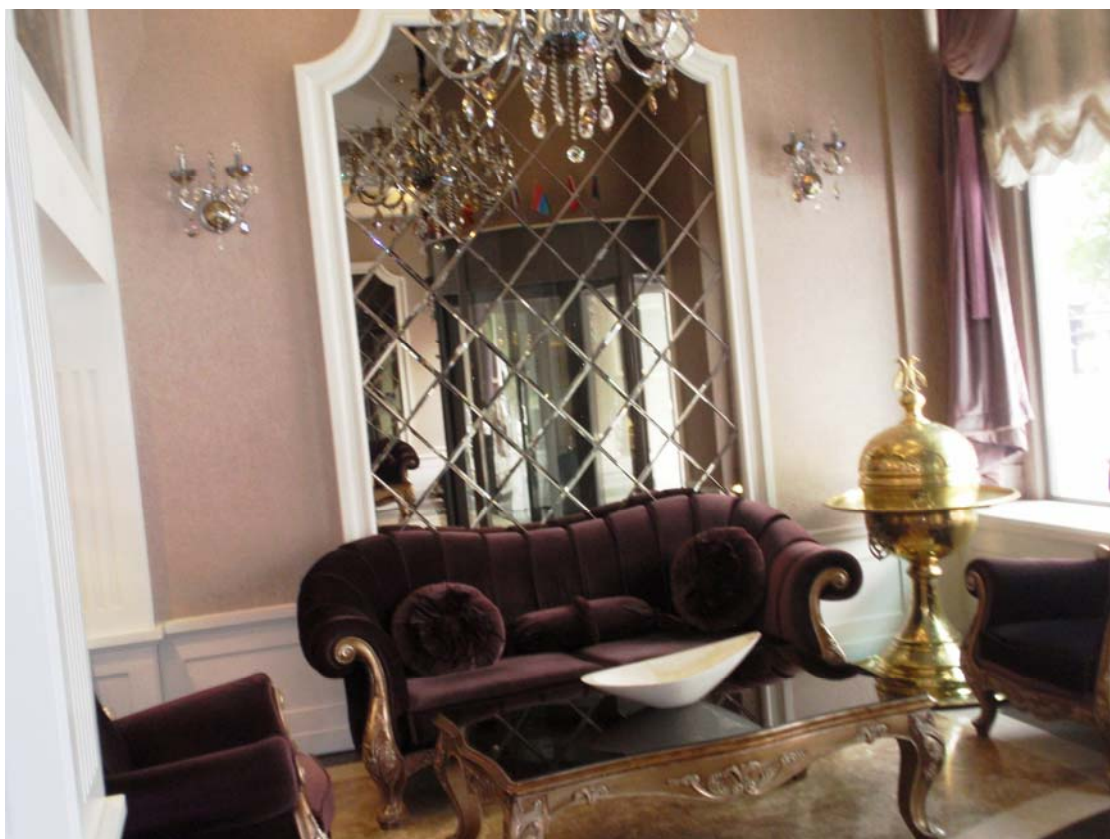
Tož to nejlepší na konec, poslední den kongresu se koná náš workshop. Jenom abychom nevyšli ze cviku, přednášky se konají opět jinde, a ten náš workshop v posluchárně, o které netuším vůbec, kde se nachází. Proto jdu raději ráno hodně brzy, až nakonec po mnohém vyptávání najdu posluchárnu Kurul Odasi. Cestou potkávám kocoura, který jakoby z oka vypadl mému Kulíškovvi, a také se tak chová. Vyskočí na mne a chce se mazlit, neodolám a vyhovím mu, což jsem asi dělat neměla. Kocour si našel cestu do té naší posluchárny mnohem snáze než já. Slastně vrní, avšak jakmile začnou přednášky, kocour začne velice hlasitě mňoukat.

Jinak ale paráda, vlastně i ten kocour je prima, nikomu zdá se to mňoukání nevadí. Je zde Palo Allo, Giuseppe Primiero, Luciano Floridi, Marcello D'Agostino, skvostné obsazení, kvalitní přednášky i diskuse, prostě prima. Já končím dopolední blok, myslím, že úspěšně. Atmosféra velice přátelská, lidé si mne pamatují ze setkání v Oxfordu, vydařený blok.

No a tím vlastně končí kongres, já mám odpracováno, jsem spokojená. Zítra mám volno, a mám v plánu si udělat nějaký pěkný výlet. Jdu se poradit na recepci hotelu, a ke svému velkému překvapení zjistím, že za pouhých 50 Euro mohu mít mnohem hezčí výlet než ten, který jsme absolvovali v sobotu. Zaplatím si výlet lodí na Bospor až do Černého moře, se zastávkou v rybářské vesničce Anadolu, a hlavně s odvozem od hotelu a *dovozem* zpět do hotelu.

Istanbul, 1.7., středa.

Ano, byl to velice dobrý nápad. Před jednou hodinou čekám na recepci, udělám fotku lobby, a už je tu minibus.

Již v autobuse jsem se seznámila s velice milou rodinou, jsou to Američané. Povídáme si, on je profesor matematiky na universitě, a mají sebou dvě dcery ve věku mých drahých vnuček, Kajky a Verunky. Příjemně se bavíme, nastoupíme na loď a užíváme si. Nejprve plujeme po evropské straně Bosporu, a já fotím a fotím.

Připlouváme k ústí do Černého moře, které chrání pověstné pevnosti Rumeli na evropské straně a na straně asijské Anatolii. Toto je Rumeli:

Tudy podle staré řecké pověsti plula slavná devítiveslice Argó s nejproslulejšími reky celé Helady do Kolchidy za Zlatým rounem. Na palubě nechyběli synové hromovládců Dia: Kastór a Polydenkés. Dále zde byl krásou bohům rovný Iasón, silný Théseus, Meleagros z Kalydónu, okřídlení bohatýři Kalais a Yétes, Lynkens, jehož pohledu neuniklo nic na zemi ani pod ní. Mezi pasažéry patřil též pěvec Orfeus. Ještě nikdy se na jedné lodi nesešlo tolik hrdinů. Všechny je dnes znají lidé na celém světě jako Argonauty (doslova: plující na Argó). Bosporská úžina byla bezpochyby nejobtížnějším úsekem celé jejich nemálo dobrodružné plavby. Vlastně jím byly Symplégady, skály u vchodu do Černého moře, které se neustále s ohlušujícím rachotem srážely a zase rozestupovaly a navíc se kolem nich moře divoce vzdouvalo a na jeho rozbouřené hladině se tvořily zhoubné víry. Žádná loď nemohla proto proplout symplégadskými skalami bez nehody. A byly to právě Argonauti kteří jimi propluli jako první. Vzpomněli si na radu slepého starce, vypustili holubici, ta proletěla skálami a ty se za ní zavřely. Když se skály opět rozestoupily, Argonauti propluli.

Zajímavé je také to, jak je Bospor frekventovaný. Nejen že je zde velice hustá lodní doprava, ale dovidám se, že denně tudy cestuje cca 50000 lidí za prací, a to z Asie do Evropy a zpět. Zde na evropské straně jsou domy velice hezké a úpravné.

A již přistáváme u té vesničky Anadolu. Bohužel jsme se dověděli, že budeme mít na výběr, a to buď z lodi ven do Anadolu, nebo zůstat na lodi a mít možnost si zaplavat v Černém moři. Těžká volba, že. Avšak onen Američan mi říká, to je OK, ať zvolíš kteroukoli možnost, neproděláš, každá z nich je dobrá. Nu to je pravda a my volíme možnost si zaplavat. Loď kousek odplouvá, a už je to tady! Dostáváme instrukce, že můžeme vyskočit z lodi, ale plavat pouze po *levé* straně, protože je tady hodně silný proud. Divím se, proč? Copak nemohu plavat proti proudu? Kdepak, měli pravdu. Proud je zde tak silný, že i když plavu velice usilovně (a to jsem myslím dobrý plavec), podaří se mi vzdálit od lodi jen na pár metrů. Jakmile povolím, proud mne zažene zpět k lodi. Čili kdybych plavala na druhé straně lodi, proud by mne odnesl a neměla bych šanci se vrátit zpět na loď. Navíc, moře je zde poměrně studené. Ale je to úžasné, vzrušující! Dumáme, jak je to možné, že ten proud je zde tak silný. Že by to bylo rozdílem hladin? Ale to by musela být hladina Černého moře výše než hladina moře Středomořího, protože proud nás žene zpět do Bosporu. A to by se přece musely ty hladiny již dávno vyrovnat, ne? Nejde mi to do hlavy.

Nicméně, asi po půl hodině se vracíme do vesnice, nabíráme ty pasažéry, kteří plavat nešli, a vracíme se po asijské straně zpět do Bosporu. Další atrakcí bude Maiden's Tower. Je významná tím, že jinak, než z lodi, se vidět takto dobře nedá, a váže se k ní tato pověst. Jeden sultán měl dceru, kterou velice miloval, avšak dle sudíček měla umřít v den svých osmnáctých narozenin po uštknutí hadem. Proto sultán postavil věž na ostrůvku uprostřed moře, aby ji ochránil, umístil ji do té věže a pouze on ji směl navštěvovat. V den jejích osmnáctých narozenin jí přinesl jako dar koš s exotickým ovocem. Když však princezna do koše pro ovoce šáhla, vynořila se z něho kobra, uštkla ji a dívka zemřela v náručí svého otce.

A už se blížíme k cíli, kde přistaneme. Ještě jednu fotku asijského pobřeží:

A zde jsou ti mladí manželé, se kterými jsem si tak krásně během plavby povídala:

A to je již konec tureckého dobrodružství. Jenom když se tak dívám na tyto stránky zpět, zdá se, jakoby působily nespokojeným dojmem. Chyba lávky, Turecko, tedy Istanbul, mě opravdu překvapily velice příjemně, je to kulturní, čistá a spořádaná země, kterou stojí za to navštívit.

Večer mi to však nedalo a hledala jsem rozumné vysvětlení pro ty silné mořské proudy, které jsem zažila na vlastní kůži. Názory na to se různí, rozdíl teplot apod., ale rozdíl výšky hladin určitě ne. Nakonec jsem našla asi nejlepší a nejpravděpodobnější vysvětlení, a to na stránkách oceánografa z Karlovy university. Je to způsobeno rozdílem koncentrace soli!

Zhruba 5000 let před naším letopočtem bylo dnešní Černé moře sladkovodní jezero a Bospor nepatrná říčka. Pak ale došlo k „potopě světa“, zmínky o níž nacházíme v Bibli a téměř ve všech ostatních starodávných textech. Asi nějaké obrovské tsunami se přelilo přes dnešní Bospor a zaplavilo ono jezero, jehož hladina nebyla výše, ale právě naopak, asi o 40 m níže než hladina Středozemního moře. Trvalo asi 50 let, než se obě hladiny vyrovnaly, nicméně nakonec se vyrovnaly. Tak kde se bere ten silný proud? Je to dáno tím, že Středozemní moře je mnohem více slané, než moře Černé. Proto ta lehčí méně slaná voda z Černého moře stoupá nahoru a proudí nahoře u hladiny do moře Středozemního. Naopak dole u dna jsou silné proudy opačné, ze Středozemního do Černého moře. Jako poměrně silná evidence ve prospěch této hypotézy byla nedávno objevena v Černém moři na dně „cesta“, která je právě vyhloubena těmi proudy slané vody ze Středozemního moře. Zajímavé, že? Přitom napohled ta hladina vypadá zcela klidně. Ale už se nedivím, že v Istanbulu nejsou žádné pláže, vždyť by ten proud turisty pořád odnášel do Řecka! Pak by se tam ale uživilo hodně plavčků a posílilo by to ekonomiku Turecka, ne?

Nicméně, Istanbul je nádherný a já končím další dobrodružství.